

Stanowisko Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji

z dnia 12 lutego 2025 r.

w sprawie obowiązków wynikających z ustawy o radiofonii i telewizji względem programów wprowadzanych bezpośrednio

W związku z nowelizacją¹ ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2509, ze zm.) zwanej dalej „Prawem autorskim”, z uwagi na wprowadzone przez ustawodawcę zmiany, które mogą skomplikować sytuację nadawców oraz dystrybutorów sygnału, a także podmiotów trzecich, czyli uprawnionych, Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji informuje, że:

1. Pojęcie „wprowadzania bezpośredniego” w prawie unijnym² **nie jest polem eksploatacji**. Nie jest ono nierozdzielnie związane ani z nadawaniem (rozpowszechnianiem), ani z reemisją (rozprowadzaniem). Jest to przesłanie sygnału wyłącznie pomiędzy nadawcą i dystrybutorem. Innymi słowy, jest to technologia udostępnienia sygnału z programem telewizyjnym lub radiowym. Może ona natomiast zostać wykorzystana w nadawaniu, jak też w reemisji (czyli zarówno w rozpowszechnianiu, jak i rozprowadzaniu programu w rozumieniu ustawy o radiofonii i telewizji).
2. Zawarta w art. 6 ust. 1 pkt 4¹ Prawa autorskiego definicja wprowadzenia bezpośredniego, zgodnie z którą *wprowadzeniem bezpośrednim jest proces techniczny, za pomocą którego organizacja radiowa lub telewizyjna przesyła swój sygnał zawierający program innemu podmiotowi w taki sposób, że program nie jest publicznie dostępny w trakcie tego przesyłu, w celu przejęcia programu przez ten podmiot w całości i bez zmian oraz równoczesnego i integralnego przekazania go do powszechnego odbioru* została wprowadzona przez ustawodawcę niezgodnie z Dyrektywą. Zgodnie z art. 2 pkt 4 Dyrektywy „wprowadzanie bezpośrednie” oznacza proces techniczny, za pomocą którego organizacja radiowa lub telewizyjna przesyła swój sygnał będący nośnikiem programu organizacji innej niż organizacja radiowa lub telewizyjna w taki sposób, że sygnał ten nie jest publicznie dostępny w trakcie tego przesyłu.

Nadanie z wykorzystaniem technologii wprowadzenia bezpośredniego to rozpowszechnienie programu, gdzie nadawcą jest wysyłający sygnał.

3. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 Prawa autorskiego *reemitowaniem utworu jest jego rozpowszechnianie przez inny podmiot niż pierwotnie nadający lub podmiot, pod którego kontrolą i na którego odpowiedzialność takie pierwotne nadawanie jest prowadzone, drogą przejmowania w całości i bez zmian programu organizacji radiowej lub telewizyjnej oraz równoczesnego i integralnego przekazywania tego programu do powszechnego odbioru, niezależnie od sposobu, w jaki reemitent otrzymuje sygnał umożliwiający mu reemitowanie, w tym programu nadawanego w procesie technicznym wprowadzenia bezpośredniego*.

¹ Ustawą z dnia 26 lipca 2024 r. o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, ustawy o ochronie baz danych oraz ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi (Dz.U. z 2024 r. poz. 1254).

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/789 z dnia 17 kwietnia 2019 r. ustanawiająca przepisy dotyczące wykonywania praw autorskich i praw pokrewnych mające zastosowanie do niektórych transmisji online prowadzonych przez organizacje radiowe i telewizyjne oraz do reemisji programów telewizyjnych i radiowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 93/83/EWG, zwana „Dyrektywą”.

Zgodnie z prawem unijnym działanie nadawcy i dystrybutora powinno być uznane za jedną czynność - za „nadawanie”, co wynika z motywu 20 preambuły do Dyrektywy.

4. Dodatkowo, w art. 21¹ ust. 4 Prawa autorskiego posłużono się wyrażeniem sugerującym, że nadawca i dystrybutor (błędnie nazwany w tym przepisie „reemitentem”) dokonują *jednej czynności rozpowszechnienia utworu*. To zaś może prowadzić do wniosku, że oba podmioty dokonują rozpowszechnienia w rozumieniu ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji. Tymczasem, owo **rozpowszechnienie, zgodnie z przepisem art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, ilekroć ma za przedmiot programy radiowe i telewizyjne, wymaga co do zasady uzyskania koncesji** (z wyjątkiem programów publicznej radiofonii i telewizji oraz programów rozpowszechnianych wyłącznie w systemie teleinformatycznym). Powyższe byłoby całkowicie niezgodne z Dyrektywą.
5. W drodze wykładni celowościowej i prounijnej należy przyjąć, że **nadawanie z wykorzystaniem technologii wprowadzenia bezpośredniego jest jedną czynnością udostępnienia publicznego (a nie rozpowszechnieniem) programu radiowego i telewizyjnego**. Tą czynnością nie jest reemisja, ponieważ nie ma pierwotnego nadania do powszechnego odbioru. Skoro nie ma nadania pierwotnego, to nie może być mowy o nadaniu wtórnym, czyli o reemisji.
6. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji jako organ decydujący o udzieleniu koncesji będzie dążyć do zgodności wykładni ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji z **Dyrektywą**. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji przyjmuje, że **wprowadzanie bezpośrednio wymaga uzyskania koncesji przez organizację radiową lub telewizyjną przesyłającą swój sygnał zawierający program uprawnionym podmiotom trzecim.**

Przewodniczący
Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji
Maciej Świrski

/dokument podpisany elektronicznie/